

בש"פ 3238/19 - שלומי אלמקייס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3238/19

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

העורר:

שלומי אלמקייס

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת
בית המשפט המחוזי באר שבע במ"ת 4938-04-19
מיום 17.4.2019 שניתנה על-ידי השופט נ' אבו טהה

בשם העורר:

עו"ד ליאור רונן

בשם המשיבה:

עו"ד עודד ציון

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי באר שבע (השופט נ' אבו טהה) במ"ת 4938-04-19 מיום 17.4.2019, במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

2. ביום 2.4.2019 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לפי עובדות כתב האישום, ביום 22.3.2019, בסמוך לשעה 4:30, שהה נפגע העבירה, קטין יליד שנת 2001 (להלן: המתלון), יחד עם אנשים נוספים, בתחנת דלק. באותה העת שהה גם העורר במקום. בין העורר למתלון יש היכרות שטחית מוקדמת. העורר ניגש אל המתלון ואל האנשים הנוספים ושהה עמם מספר דקות. לאחר מכן, מסיבה שאינה ידועה למשיבה, חתך העורר את המתלון בפניו באמצעות חפץ חד,

בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה או כדי להטיל בו נכות או מום. כתוצאה ממעשים אלו נפל המתלונן ארצה, בעודו מדמם מפניו מחתך באורך של כ-10 ס"מ המערב את שפתו ולחיו, ונזקק לטיפול רפואי.

3. בד-בדעם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו. ביום 17.4.2019 נעתר בית משפט קמא לבקשה זו. בהחלטתו קבע בית המשפט כי סרטוני מצלמות האבטחה בתחנת הדלק וכן הודעות המתלונן וחברו יוצרים מארג של ראיות נגד העורר אשר מראה כי הלה לכאורה ביצע את המעשה המיוחס לו. בהתייחסו לטענות העורר בנגוע לאמינות המתלונן והעדים הנוספים, ציין בית המשפט כי מקומן של אלו להתברר במסגרת ההליך העיקרי. בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של עילות מעצר נגד העורר, בחן בית המשפט את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר, אולם הגיע למסקנה כי חלופה מתאימה איננה בנמצא. מסקנה זו נשענה על רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהעורר נוכח עברו הפלילי – אשר כולל שש הרשעות קודמות וריצוי של שתי תקופות מאסר, בין היתר בגין עבירות אלימות – וכן נוכח אופיו האלים הנלמד מנסיבות ביצוע העבירה, אשר בוצעה באכזריות, תוך שימוש בנשק קר, וללא כל התגרות מוקדמת מצד המתלונן. משכך, קבע בית המשפט כי העורר יעצר עד תום ההליכים.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

4. העורר טוען כי שגה בית משפט קמא כשהורה על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו ללא בחינה של שום חלופת מעצר. כמו כן טוען העורר כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי לכך שהמתלונן והאחרים הגיעו מספר ימים לאחר האירוע נשוא כתב האישום לביתו כדי לפגוע בו, וגם לא התייחס לחולשתן של ראיות התביעה. חולשה ראייתית זו – כך נטען – נובעת מהקושי בזיהוי העורר בתמונות ובסרטונים הקיימים וכן מכך שגרסאות המתלונן והעדים הנוספים בעניין זיהוי של הדוקר אינן אמינות. עוד טוען העורר כי קיימת חלופת מעצר ראויה בעיר עפולה, הרחוקה ממקום ביצוע העבירה. לאור האמור, מבקש העורר שאבטל את החלטת בית משפט קמא ואורה על שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

5. בדיון שהתקיים בפניי ביום 22.5.2019 ביקשה המשיבה כי אדחה את ערר זה. לטענתה, ההחלטה קמא מבוססת היטב ואין כל סיבה להתערב בה.

6. דין הערר להידחות. צפיתי בסרט שצולם על ידי מצלמת האבטחה והתרשמתי ממנו זהה לזו של בית משפט קמא. סרט זה מאמת, לכאורה, את האמור בסעיפים 4 ו-5 לכתב האישום בעניין מעשה הדקירה שבוצע על ידי העורר. הווה אומר: ראיות התביעה עוברות את מבחן ה"ראיות לכאורה" בהצלחה.

7. באשר למסוכנות הנשקפת מהעורר, זו נלמדת מהמעשה המיוחס לו גופו, מעברו הפלילי וכן מהאמור בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. לנוכח מסוכנות זו קבע בית משפט קמא בהחלטתו כי דין העורר להיעצר עד תום ההליכים מאחר שלא השתכנע ש"ניתן להשיג את תכלית המעצר על דרך של חלופה".

8. הנני מסכים עם הערכה זו, ולפיכך אני דוחה את הערר.

ניתנה היום, י"ח באייר התשע"ט (23.5.2019).

ש ו פ ט
